

hvor der ikke er et flertal af medarbejderne, der ønsker det, eller mod de virksomheder, hvor der slet ikke er nogen, der ønsker det.

I øjeblikket er der, kan man sige, våbenhvile på området, men det er jo ikke sådan, at der er fred. I øjeblikket arbejder personer i Ikast under en overenskomst, som de ikke ønsker, under en fagforening, som de ikke er medlem af, og som de ikke har ønsket at være medlem af. De var godt tilfredse, og de ønskede at bevare den overenskomst, de havde, men udefrakommende fortalte dem, at det måtte de ikke længere. Det mener jeg og Venstre er en krænkelse af det enkelte menneskes personlige frihed, og når der sker sådanne krænkelse af den personlige frihed, har vi det sådan i Venstre, at så sætter vi mennesket over systemet.

I en anden sag i Vestjylland med en maskinstation er der i øjeblikket dømt time out, men der er stadig en truende konflikt. Time out'en er givet på trods af, at der ikke er ændret ét eneste komma i den overenskomst, som de ansatte arbejder under. Der er sket det, at en tredjepart har lovet at det, der er aftalt, også vil blive overholdt, og det er alt. Men det betyder, at når time out'en er overstået, ja, så har de en potentiel trussel hængende over hovedet om igen at blive udsat for denne urimelige form for blokade, som vi allerede har set én gang.

Vi anerkender i Venstre, at der er et septemberforlig, og vi anerkender, at de to store organisationer har valgt at sige, at der findes disse spilleregler. Men vi mener ikke, at privatpersoner skal udbrede deres spilleregler til at gælde den del af befolkningen, der ikke ønsker at være med, og derfor anerkender vi ikke, at der skal være tvang om, at alle skal følge de samme spilleregler. Vi vil nemlig have, at der skal være frihed for alle til at følge de spilleregler, de ønsker, og det betyder, at de skal have lov til at stå uden for de aftaler, som hovedorganisationerne har lavet. Det betyder, at de ikke får de goder, som hovedorganisationerne har forhandlet sig frem til, men friheden til valget er der.

Vi har tiltro til, at folk kan træffe det valg, og vi har tiltro til, at folk kan vælge selv og vurdere, hvilken fagforening de ønsker at være i, og hvilken overenskomst der skal være. Hvis en fagforening ikke kan overbevise et flertal af de ansatte på virksomheden om, at deres overenskomst er bedst, er det faktisk ifølge vores opfattelse de ansatte på virksomheden, der skal have den suveræne ret til at vælge, hvilken fagfor-

ening og hvilken overenskomst de ønsker at arbejde under. Det mener vi ikke skal være en sag for andre.

Derfor er dette beslutningsforslag en meget god afvejning af de hensyn, der skal tages, og Venstre støtter det fuldt og helhjertet.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Sikken en gang hykleri uden lige at sige, at man sætter mennesket over systemet.

Jeg mener helt klart, at det, hr. Kristian Jensen gav udtryk for, var, at et flertal skulle have lov til at presse et mindretal til, at det ikke skulle have de ILO-konventionsrettigheder, det har ret til, og som vi kæmper for, at man skal have over hele verden, nemlig bl.a. retten til at etablere konflikter.

Jeg vil spørge hr. Kristian Jensen: Er det ikke tilfældet, at i de aftaler, der er indgået, siges det bl.a., at man ikke må have lov til at etablere konflikter, selv om man er meget, meget utilfreds med forholdene? Sådan er det, så vidt jeg husker Ikadan-sagen. Hr. Kristian Jensen kan jo læse min tale fra dengang, vi havde debatten, hvor det var meget nærliggende, og hvor vi sådan set også fik trukket op, hvad det var, der gjorde, at denne konflikt udartede. Det var, at man tog nogle rettigheder fra nogle mennesker. Man ville ikke engang lade dem gå på toilettet, og det er ikke at sætte mennesket over systemet.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Tak for den korte bemærkning, for den illustrerede glimrende hr. Ole Vagn Christensens og åbenbart også Socialdemokratiets menneskesyn: Folk kan ikke vælge selv, og derfor skal vi vælge for dem. Vi skal styre det sådan, at det bliver hovedaftalens retningslinjer, der skal dække alle, og ingen må have ret til at stå udenfor.

De mennesker, der f.eks. i Brørup fortsat ønskede at have den gældende overenskomst, blev presset og var truet på deres levebrød og deres arbejdsvilkår. De mennesker, der sidder og arbejder i Ikadan i øjeblikket, arbejder under en overenskomst, der er indgået af en fagforening, de ikke er medlem af og ikke ønsker at være medlem af. Det er ikke frihed, og det er ikke menneskerettigheder. Det er tvang, det er at tvinge folk til noget, de ikke ønsker, det er at sætte systemer over mennesker, og det vil Venstre aldrig være med til.